

SIRAT

Títol original: *Sirât* (AKA: *After*) **Direcció:** Oliver Laxe **Guió:** Oliver Laxe, Santiago Fillol **País:** Espanya **Durada:** 120 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama, *thriller*
Interpretació: Sergi López, Bruno Núñez, Richard Bellamy, Stefania Gadda...
Música: Kangding Ray **Fotografia:** Mauro Herce **Distribuïdora:** Bteam Pictures
Estrena a Espanya: 06/06/2025
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en espanyol i francès

SINOPSI

Un home (Sergi López) i el seu fill (Bruno Núñez) arriben a una *rave* perduda al mig de les muntanyes del sud del Marroc. Busquen la Mar, la seva filla i germana, desapareguda fa mesos en una d'aquelles festes sense alba. Reparteixen la seva foto una vegada i una altra envoltats de música electrònica i un tipus de llibertat que desconeixen. Allà decideixen seguir un grup de *ravers* a la recerca d'una última festa que se celebrarà al desert, on esperen trobar la jove desapareguda. (FilmAffinity)

CRÍTICA

16/05/2025 - CANES 2025: Óliver Laxe fa explotar una bomba artística d'alta potència en submergir-se en les profunditats d'un viatge iniciàtic al desert d'una sorprenent família creada allà

"Res d'això no té sentit. No hauríem d'haver vingut. Com sortim d'aquí? On som?" A l'Alcorà, el concepte que dona títol a ***Sirât***, l'extraordinària pel·lícula d'Óliver Laxe que ha catapultat la competició del 78è Festival de Canes a una altra dimensió, no és altre que un pont suspès sobre l'infern, "més fi que un cabell i més esmolat que una espasa". És en aquesta travessia al·legòrica, en ple desert marroquí, amb l'apocalipsi com a teló de fons i al ritme envoltant de la música tecno, on el director espanyol segueix un grup d'europèus compost per cinc desertors en perpètua recerca de *raves*, als quals s'uneixen un pare i el seu jove fill a la recerca d'una noia desapareguda.

"—Vinga, pare, anem darrere d'ells. —Ens estan seguint. Ens esteu seguint? No és bona idea, trencareu el cotxe, les carreteres són molt perilloses. —No tenim una altra opció." Després d'una intensa *rave* que acaba sent interrompuda per militars locals que decreten l'estat d'emergència, la Jade (**Jade Oukid**), la Stef (**Stefania Gadda**), el Josh (**Joshua L. Henderson**), el Tonin (**Tonin Janvier**) i el Bigui (**Richard Bellamy**) fugen amb les seves dues petites furgonetes cap a una altra festa, al sud, a prop de Mauritània. Darrere seu va el cotxe del Luis (Sergi López), acompanyat per l'Esteban (**Bruno Núñez**), el seu fill d'uns deu anys. L'home intenta desesperadament trobar la seva filla gran, la Mar, desapareguda des de fa més de cinc mesos. Així comença un viatge demencial per zones desèrtiques i muntanyoses completament deshabitades...

Sota la seva èpica, dramàtica i summament tangible aparença, que se submergeix en la música de dervix modern de **Kangding Ray**, ***Sirât*** ofereix un viatge místic i metafísic de vertigen, propulsat per psicotròpics naturals. A través de la mirada del Luis i el seu fill, un cop superats els primers obstacles, es revela un altre món de senders invisibles, ple de perills a mesura que les emocions extremes es disparen cap a la foscor (sota un sol implacable). A base de reciclar nombrosos gèneres (un toc de *Mad Max*, una picada d'ullet a *Zabriskie Point* i el ritual del Tawaf a La Meca, entre d'altres), i en la línia subtil teixida en les seves obres anteriors (*Mimosas*, *Lo que arde*), Oliver Laxe capta tota l'atenció de l'espectador i aconsegueix crear amb mestria una pel·lícula experiencial inoblidable —però en absolut experimental— sobre l'home i el món, el col·lectiu i l'individual, l'ésser i el no-res, la radicalitat i l'universal, l'íntim i el còsmic; una pel·lícula que convé travessar sense pensar gaire per gaudir-la en tota la seva (des)mesura.

Fabien Lemerrier - cineuropa.org